

FYLKESMANNEN I NORDLAND

Saksbehandler og innvalgstelefon
Jan Kristian Tangstad, 75 53 16 43
E-post: jan-kristian.tangstad@fm-
no.stat.no

Vår dato
01.12.2003
Deres dato
20.05.2003

Vår referanse
2003/9105
Deres ref.
2003/433

Vår arkivkode
421.0

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep.
0030 Oslo

Høring - NOU 2003:14 - Bedre kommunal og regional planlegging etter plan- og bygningsloven II

Det vises til departementets høringsbrev av 20. mai 2003.

Generelt

Bak forslaget til ny plandel i plan- og bygningsloven ligger et meget omfattende arbeid. Fylkesmannen i Nordland har ikke gått inn på alle sider ved lovforslaget, men konsentrert seg om noen aktuelle forhold ved loven som vi ønsker å kommentere, mye ut i fra det vi erfarer i vårt daglige virke i fylket.

Nordland fylke har 45 kommuner hvorav 19 kommuner har mindre enn 2000 innbyggere. Erfaringer viser at mange av kommunene i Nordland ikke oppfyller forutsetningene om å drive slik kommuneplanlegging som følger av dagens plan- og bygningslov. Bakgrunnen for dette er bl.a. mangel på administrative ressurser og kompetanse. I tillegg opplever de fleste nordlandskommuner utflytting. Vi anser at forslaget til ny planlov vil øke ressursbehovet i forbindelse med den kommunale planleggingen, gjennom krav til en mer omfattende og komplisert behandling i kommunene. Fylkesmannen kan vanskelig se at et "bedre plansystem" vil gi hovedvekten av Nordlandskommunene en tilsvarende gevinst ved at konkrete utbyggingssøknader vil kunne få en raskere og mer forutsigbar behandling. Dette vil kunne innebære at "plansituasjonen" i Nordland som følge av ny lov vil bli ytterligere forverret.

En målsettingen har vært at den nye loven skal bli mer oversiktlig og vesentlig lettere å forstå. Vi er usikker på om planlovutvalget har lyktes med dette. Etter vår oppfatning bidrar omfattende bruk av forklarende/opplysende tekst og gjentakelser til å gjøre loven uoversiktlig. Fylkesmannen mener at en i større grad bør søke å begrense selve lovteksten slik at loven blir så oversiktlig som mulig.

Prinsippet om bærekraftig utvikling må være grunnleggende for all menneskelig aktivitet, og det er derfor en viktig forutsetning at dette er tatt inn i lovteksten, bl.a. i forslagets formålsparagraf (§ 1-1) og som mål for lokal, regional og nasjonal planlegging i forslagets § 1-4. Krav om planbeskrivelse med konsekvensvurdering er et viktig grunnlag om denne målsettingen skal nås.

Forslagets fokus på regional planlegging, eksempelvis fylkesdelplaner med særlig rettsvirkning og egne kapitler om samordnet areal- og transportplanlegging, kystzoneplanlegging, samordnet vannplanlegging og planlegging for større sammenhengende naturområder og ”markaområder”, bør videre kunne gi et bedre redskap til å ivareta også regionale og nasjonale bruks- og vernehensyn.

Fylkesmannen finner imidlertid grunn til å tro at deler av det framlagte forslaget vil være mindre egnet til å ivareta nasjonale og regionale hensyn enn gjeldende plan- og bygningslov, noe vi kommer nærmere inn på i senere avsnitt.

Kommunal planstrategi

Den nye § 8-3 ”Kommunal planstrategi” gir en ny mulighet for innspill vedrørende aktuelle hensyn. Planstrategien skal sikre kommuneplanleggingen som politisk styringsverktøy, oppdatering av planene og avklare sektorenes planleggings og samordningsbehov, samt drøfting av strategiske valg knyttet til samfunnsutvikling. Utarbeiding av planstrategi og økt vekt på samfunnsdelen i kommuneplanen gir muligheter for å binde forskjellige hensyn nærmere kommunens politiske prioriteringer og samfunnsmessige utfordringer, mål og oppgaver. Regionale etater vil her ha en utfordring i å komme med sine innspill.

Regional planlegging

§ 2-5 lovfester regionalt planforum. Hovedhensikten med planforumet er å få til en samordning og klarlegging av interessene i planleggingen blant de mange involverte myndigheter i et fylke og i kommunene. Å lovfeste planforumet kan bidra til at det får øket status, og at det dermed styrkes som felles arena for staten, fylkeskommunen og kommunene. Alle typer interesser knyttet til planarbeid kan her klarlegges, og kan dermed bedre samordnes og drøftes på regionalt nivå.

Fylkesmannen finner det uklart hvorfor det er gitt innsigelsesrett til fylkeskommunale planstrategier, mens det ikke ser ut til å være innsigelsesrett i forhold til fylkeskommunale arealplaner som er rettslig bindende.

Tidsfrister

Minste krav til høringsfrist for kommuneplan, områdeplan og detaljplan framgår på ulik måte i de ulike kapitlene i lovforslaget. For kommuneplan har temaet behandling av kommuneplan fått et eget kapittel der høring/offentlig ettersyn og tilhørende frist for uttalelse kommer fram av § 10-3. For områdeplan kommer høringsfristen fram av § 11-6, som omhandler behandling av områdeplan, mens for detaljplan er det henvist til reglene i § 11-6. Dette medfører at loven ang. tidsfrister blir noe uoversiktlig og den kan gi inntrykk av at fristene er forskjellig avhengig av type plan. Fylkesmannen mener at man bør ha en enhetlig struktur på hvordan tema som er felles for flere kapitler i loven skal komme til uttrykk. Alternativt at man samler det som er felles i kapittel 1. Høringsfrister kan for eksempel tas inn i § 1-7 om medvirkning og høring.

Konsekvensutredninger

§ 1-8 "Planbeskrivelse og planprogram" er et bidrag som kan medføre en grundigere planprosess. Et fast krav om planbeskrivelse for alle planer, som skal inneholde beskrivelse av planstatus for området, planens formål, innhold og følger, vil gi bedre opplysninger om planer enn det som ofte er tilfelle i dag. Et planforslag vil da bli mer forståelig og lettere å sette seg inn i. Dermed kan man raskere komme i dialog, og gi tilbakemelding.

Krav om planprogram for behandling av visse planer etter loven, innebærer at konsekvensutredning alltid inngår som en del av planprosessen. Dette øker muligheten for at viktige hensyn blir ivaretatt allerede fra starten av – i motsetning til dagens situasjon hvor f.eks. Risiko- og sårbarhetsanalyser ofte blir heftet på til slutt, kanskje mest for syns skyld. En oversiktlig og forutsigbar planprosess skissert gjennom et planprogram, er viktig for berørte parter.

§ 1-9 "Konsekvensutredninger av planer med vesentlige virkninger" har en nær tilknytning til § 1-8's bestemmelser om planprogram, som konsekvensutredningen skal utarbeides på grunnlag av. Vi ser det som en fordel at konsekvensutredningen skjer i nær sammenheng med planleggingsarbeidet. Dette framstår som mer naturlig enn dagens ordning. Det er et viktig poeng at det endelige planforslaget som går til vedtaksorganet, skal følges av en planbeskrivelse som redegjør for de viktige virkningene som er framkommet i konsekvensutredningen, uttalelser til disse, og hvordan planmyndigheten vurderer dem. Videre at det vil bli lagt økt fokus på oppfølging av planene og utformingen av avbøtende tiltak. Et slikt system gir mulighet for å klargjøre viktige hensyn på et tidlig stadium av planprosessen, at de blir tilstrekkelig utredet og videre at de følges opp i planimplementeringen.

Men det er også en del uklarheter rundt praktiseringen av konsekvensutredninger. Kravet om konsekvensutredning medfører så vidt vi forstår en utvidelse av kravene som følger av dagens system idet kravet både retter seg mot tiltak og planer. For å markere at dette er noe annet, og mer enn dagens ordning, mener Fylkesmannen at man bør skifte betegnelse fra "konsekvensutredning" til "konsekvensvurdering". At kravet knyttes direkte opp mot planbehandlingen er naturlig og vil gi en forbedring i forhold til gjeldende lov. Når det stilles krav om konsekvensutredning på flere plannivåer vil det kunne oppstå spørsmål om hvor lagt plikten går på de ulike plannivå.

LRNF-arealer

Lovforslaget innebærer at det både kan gis bestemmelser til hensynssoner og bestemmelser til LRNF-kategorien, jf. §§ 9-8 og 9-9. Fylkesmannen mener det bør gå fram av loven at dette ikke skal medføre sterkere restriksjoner på landbruksutøvelsen i LRNF-områdene enn det særlovene legger opp til, ut fra hensynet til grunneiernes rettssikkerhet og klagemulighet.

I forslag til § 9-9 fjerde ledd nr 3 heter det at "*bestemmelser som har vesentlig betydning for igangværende virksomhet, kan bare pålegges gjennom områdeplan eller detaljplan*". Hva som legges i begrepene "vesentlig betydning" og "igangværende virksomhet" er uklart og gir rom for utstrakt bruk av skjønn. Disse begrepene kan videre gi grunnlag for økt grad av konflikt i plansakene, ettersom det blir flere ting å være uenige om. Dersom disse begrepene skal brukes i loven bør de klargjøres gjennom forarbeidene eller rundskriv til lovteksten.

Bruk av hensynssoner og ulike arealformål kan videre medføre at arealplanene blir vanskelige å sette seg inn i for de som ikke har planfaglig kompetanse. Dette fordi det kan gis bestemmelser og retningslinjer til både hensynssonene og arealformålene. Videre kan hensynssonene overlape flere arealformål. Dette kan være i strid med ønsket om bred medvirkning slik at alle interesser som er berørt blir trukket med i planprosessen, fordi terskelen for å komme med merknader til en plan ofte blir høyere dess mer komplisert og vanskelig tilgjengelig planen er for publikum.

Presisering av arealformål i LRNF-kategorien

Fylkesmannen anser at det ikke er tilstrekkelig at det i henhold til eksisterende regelverk i LNF-områdene åpnes for spredt bebyggelse uten at omfang og lokalisering er angitt. Dette fordi slike bestemmelser er av svært stor betydning for bl.a. landbruks, naturvern- og friluftslivsinteressene. Bestemmelser om avstand til dyrka jord og avstand til sjø og /eller vassdrag er aktuelle i denne sammenhengen. Det vil videre være en forutsetning at omfang i form av antall angis for nærmere angitte områder. Det vises også til omtalen av dette i rundskriv T-1382 fra Miljøverndepartementet.

I og med at LRNF-kategorien i forslaget har fått en utvidet beskrivelse bør pkt 3b under § 9-7 utformes slik at det her går fram at bestemmelser om omfang og lokalisering i h.h.t. forslagets § 9-9 vil være en forutsetning for at spredt bolig-, fritids- eller næringsbebyggelse kan foregå. En aktuell formulering kan for eksempel være:

"Areal der spredt bolig-, fritids- eller næringsutbygging m.v. på grunnlag av gitte bestemmelser om omfang og lokalisering kan tillates gjennom behandling av enkeltvise søknader eller detaljplan".

Hensynssoner

§ 9-8 "Hensynssoner i arealdelen" innfører hensynssoner som nytt begrep i plan- og bygningsloven. Særlige hensyn, betingelser eller restriksjoner kan kartfestes, og gis tilhørende skriftlige retningslinjer eller bestemmelser. Hensynssonene skal være gjennomgående for alle plannivåer, og må ses i sammenheng med bestemmelsene i §§ 11-4 og 12-3 (områdeplaner og detaljplaner). Hensynssonene kan gå på tvers av arealformål, og kan kombineres med alle arealformål og med hverandre. De er ikke tidsbegrenset. Dette gir bl.a. mulighet for å avsette sikrings- og faresoner med større fleksibilitet enn tidligere. Gjennom bestemmelser til de forskjellige planformene (§§ 9-9, 11-5 & 12-3) har man fått videre hjemler til å sikre arealer mot uønsket bruk, og dette kan slå positivt ut i forhold til samfunnssikkerhet.

Om hensynssoner som erstatning for "arealer som skal båndlegges"

I eksisterende Plan- og bygningslov gir §20-4 pkt. 4 hjemmel for å båndlegge områder i påvente av vedtak i annet lovverk, for eksempel naturvernloven. Denne hjemmelen har, slik Fylkesmannen ser det, vært viktig for å gi områdene en status med juridisk sikkerhet bl.a. mot landbrukstekniske inngrep.

I forslaget legges det opp til at særskilte bruks- og verneinteresser, som naturverninteresser, skal markeres som hensynssoner. LRNF-kategorien, som omfatter det aller meste av landarealet, kan imidlertid i kommuneplanens arealdel ikke splittes opp i underkategorier. I og med at det på kommuneplannivå ikke kan knyttes bestemmelser til denne arealkategorien som *"har vesentlig betydning for igangværende virksomhet"* er det vanskelig å se at det i kommuneplanens arealdel vil være mulig å gi for eksempel områder som vurderes vernet etter naturvernloven en midlertidig beskyttelse i påvente av vedtak om vern etter naturvernloven.

Det synes lite formålstjenlig og neppe praktisk mulig i forbindelse med kommunenes utarbeiding av kommuneplaner å få utarbeidet områdeplaner som sikrer særskilte naturvern hensyn.

Fylkesmannen har forståelse for at manglende oppfølging med sektorvedtak innen båndleggingsfristen er et problem, og at dette også kan slå uheldig ut i forhold til verdiene knyttet til båndleggingsformålet. Fylkesmannen har etter hvert opparbeidet seg en betydelig kompetanse og erfaring i bruk av plan- og bygningsloven og verneplanarbeid. Fylkesmannen har derfor grunn til å tro at dette i mindre grad vil bli et problem for ettertida, forutsatt at det settes av tilstrekkelig med statlige midler til bl.a. naturvernarbeid. Ut fra dette, samt at Nordland har 45 kommuner hvorav mange sliter med kapasitet og kompetanse i forhold til eksisterende regelverk om planlegging og naturforvaltning, vil Fylkesmannen oppfordre til at det vurderes og opprettholde en hjemmel for midlertidig båndlegging. Vi anser det som spesielt viktig at det foreligger en juridisk sikring av naturverninteressene i påvente av vern etter naturvernloven.

Et aktuelt konfliktområde i denne sammenhengen er flatehogst i forhold til skogvern hensyn, der Fylkesmannen vanskelig kan se at forslaget til bestemmelser om hensynssoner gir en tilfredsstillende beskyttelse.

Digitale kart- og plandata

I § 3-1 første ledd finnes formuleringen "Staten skal stille til rådighet nasjonale kartdata for alle kommuner". Hva innebærer dette – skal det f.eks. skje kostnadsfritt?

§ 3-2 omhandler kommunal planbase. Fylkesmannen finner det positivt at kommunene skal etablere planbase. Men vi etterlyser krav til utforming av planregister, uttak av plandata, ajourholdsgrad m.m.

Planbasen må også omfatte høringsutkast og planforslag. Det må være mulig å kopiere plandata fra kommunens planbase til offentlige og private brukere.

Fylkesmannen har også noen kommentarer knyttet til bestemmelsene i §§10-4 og 10-5. Nordland fylke har vært aktiv i Miljøverndepartementets/Statens kartverks PlanIS-arbeid som bl.a. omfatter internettvisning av kommuneplanens arealdel. Etter at det nasjonale arbeidet ble avsluttet i mars 2003, har det vært jobbet videre med etablering og drift av plankatalog og planbase for kommuneplanens arealdel og kommunedelplaner i fylket.

Noen erfaringer herfra kan være nyttig for planlovarbeidet:

Miljøverndepartementet har bare mottatt ca. 40 % av vedtatte kommuneplaner (arealdel). Hvilke konsekvenser får dette (evt.) for gyldigheten til de ca. 60 % som ikke er sendt til departementet? Hvordan henger dette sammen med departementets 3 måneders frist til inngripen i vedtak etter mottak av plan?

Det kan ta lang tid fra kommuneplanvedtak til Fylkesmannen og Fylkeskommunen får eksemplarer av planen. I mange tilfeller sendes brev som orienterer om planvedtak uten plandokumenter fordi plankart ikke er utarbeidet. Det er ikke uvanlig at slike brev mottas fra 3 til 6 måneder etter at vedtaket er gjort i kommunestyret.

I Nordland er det eksempler på at det har tatt ett til to år fra kommunalt planvedtak gjøres til utarbeidet kommuneplankart foreligger. Dette er svært uheldig. Kommunen bør gis frist for utarbeiding av endelig plankart og forsendelse til de som skal ha kopi i hht. §10-4. I tilfeller hvor fristen ikke overholdes, kan f.eks. planvedtaket anses som ugyldig?

Forholdet til barn og unges oppvekstvilkår

Fylkesmannen registrerer som positivt at spesifiseringen av barn og unge i formålsparagrafen foreslås erstattet med en formulering som omfatter bl.a. gode bomiljøer og gode oppvekst- og levekår. Fylkesmannen er imidlertid kritisk til at "barnerepresentanten" i henhold til forslaget § 1-7 ikke lenger skal være barnas talsperson i planutvalget (eller det aktuelle utvalget for plansaker). Selv om barnas talsperson så langt har fått mangelfull oppfølging i mange kommuner, og følgelig mange steder ikke har fungert etter intensjonen, trengs fortsatt mandatet som talsperson som sikkerhet for at interessene blir ivaretatt.

Integreringen av helseavdelingen og utdanningsavdelingen i Fylkesmannsembetet tilsier økt og samordnet statlig fokus på barn og unges oppvekstmiljø. Fylkesmannen anmoder derfor om at eksisterende mandat til barnas talsperson opprettholdes, ev. med forslaget om særlig ansvar for stimulering og organisering av barn og unge til medvirkning som tillegg. For å sikre tilfredsstillende arbeidsvilkår for barnas talsperson bør det vurderes å lovfeste en stillingsandel til formålet.

Ut fra kjennskap til kommunene i Nordland er det grunn til å tro at det vil være lettere å få fram interesser som gjelder barn og unge som berørt part via en barnas talsperson enn om dette fullt ut skal baseres på innspill og uttalelser fra barn og unge som berørt part. Eksisterende formulering i rundskriv T-4/98 (Barn og planlegging) om møteplikt i planutvalget synes imidlertid uhensiktsmessig, og kan for eksempel erstattes med en formulering som sikrer tilstedeværelse i saker som gjelder barn og unge som berørt part.

Samfunnssikkerhet

I eksisterende plan- og bygningslov er samfunnssikkerhet, risiko og sårbarhet i svært liten grad synliggjort. Unntakene er i hovedsak § 68 hvor det bl.a. heter at grunn bare kan bebygges dersom det er tilstrekkelig sikkerhet mot fare eller vesentlig ulempe som følge av miljø eller naturforhold, og dessuten muligheten for å avsette areal som fareområde i arealplaner med tilhørende bestemmelser. Paragrafer som dette er selvsagt viktige hjemler for arbeidet med samfunnssikkerhet allerede i dag, men like fullt er ikke samfunnssikkerhet tilfredsstillende ivaretatt i gjeldende plan- og bygningslov. Svært sentrale begreper som samfunnssikkerhet, risiko- og sårbarhetsanalyser (ROS-analyser) er ikke omtalt noe sted i loven. Dette bidrar til å skape tvil om slike hensyn virkelig er sentrale i planleggingen. Slike mangler er uheldig, og utgjør et for "skrint" lovgrunnlag for arbeidet med risiko- og sårbarhet i samfunnsplanleggingen. Noe som også gjenspeiles ved at risiko- og sårbarhetsmomenter i for liten grad blir ivaretatt i dagens planprosesser. Andre hensyn som for eksempel miljø og kulturminner har i dag en klart sterkere stilling, og det er et behov for å gi samfunnssikkerhet en tilsvarende sterkt stilling, og la det framstå som et grunnleggende hensyn i alt planarbeid.

Med bakgrunn i det ovenstående vil det derfor være naturlig å ha en del forventninger til ivaretagelsen av samfunnssikkerhet i den nye plandelen til plan- og bygningsloven:

- Samfunnssikkerhet må defineres som en kjerneoppgave i loven, slik at det inngår som ett av flere sentrale hensyn som loven skal sørge for blir ivaretatt i planleggingen. Å innta samfunnssikkerhet i lovens formålsparagraf vil være et sterkt signal om viktigheten av et slikt hensyn. Dermed vil også grunnlaget for å gå til innsigelse styrkes og ikke minst vil tilbøyeligheten til å innarbeide risiko- og sårbarhets hensyn i planleggingen økes.
- Risiko- og sårbarhetsanalyser gjøres obligatorisk ved alle større planleggingsoppgaver (i hovedsak utbyggingsformål) og at dette uttrykkelig klargjøres i lovteksten.

Spesielt er dette viktig i forhold til kommuneplanens arealdel, og at også ROS-analysen oppdateres samtidig med arealdelen.

- Begrepene samfunnssikkerhet, risiko- og sårbarhetsanalyse innarbeides som sentrale begreper i loven.
- ROS-analyser inngår som en naturlig del av konsekvensutredninger.

Ønsket er å få en bedre status for samfunnssikkerhetsarbeidet, gjennom en tydeligere og forsterket hjemmel i plan- og bygningsloven.

§ 1-1 "Lovens formål" spesifiserer samfunnssikkerhet som et viktig hensyn etter loven. Dermed er samfunnssikkerhet innført som begrep i loven, og synliggjort som en sentral forpliktelse for all planlegging. Dette er en positiv og nødvendig fornyelse i forhold til eksisterende lovgrunnlag. Også benevnelsen om "allsidig og langsiktig vurdering" i forhold til planer og vedtak, anser vi for å bygge opp om arbeidet med samfunnssikkerhet, som jo mest av alt handler om forebygging.

Det er svært gledelig at § 1-10 "Samfunnssikkerhet og risiko- og sårbarhetsanalyse" foreslås som ny paragraf i loven. Dette representerer noe helt nytt i plan- og bygningsloven, og gjør det uttrykkelig til en plikt for planmyndighetene til å ivareta samfunnssikkerhet i planleggingen, og presiserer tydelig punktet om samfunnssikkerhet i lovens formålsparagraf. Det framheves at planleggingen etter loven skal "forebygge risiko for skade og tap av liv, helse, miljø og viktig infrastruktur, materielle verdier m.v.", noe som er kjernepunkter i samfunnssikkerhetsarbeidet. Det virker svært klargjørende at dette sies med rene ord i lovteksten, både for kommuner, private utbyggere og grunneiere m.fl. Viktig er det også at samfunnssikkerhet inngår som et perspektiv og en oppgave både i den sektorovergripende samfunnsplanleggingen og i arealplanleggingen.

Paragrafen legger opp til at risiko- og sårbarhetsanalyser innføres som en obligatorisk oppgave ved arealplaner for utbygging. For planer hvor konsekvensutredning skal utføres, vil vanligvis ROS-analysen inngå som en naturlig del av denne. Men risiko- og sårbarhetsanalyse framstår som et generelt krav, og kan være aktuelt også for planer som ikke medfører plikt til konsekvensutredning. Videre forutsettes det at når det knytter seg fare, risiko og sårbarhet til visse arealer eller bestemt bruk av arealer, skal dette markeres i planen som hensynssone med tilhørende bestemmelser, som er nødvendig for å unngå tap eller fare. § 1-10 gir en uttrykkelig hjemmel for samfunnssikkerhet, risiko- og sårbarhetsanalyse, og må oppfattes som en betydelig framskritt på dette området.

I § 9-1 "Innledende bestemmelse" til kapittel 9 i loven om kommuneplan er samfunnssikkerhet tatt med som et viktig mål og oppgave for kommuneplanleggingen. Det er et viktig poeng at samfunnssikkerhet ikke bare kommer inn i bildet vedrørende arealplaner, men også samfunnsplanlegging generelt. Arealdel av kommuneplan forankres i samfunnsdelen, og videre kan handlingsprogrammet bl.a. kan brukes til gjennomføring av tiltak avdekket i ROS-analyse.

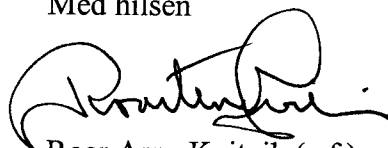
Det nye lovforslaget styrker lovgrunnlaget for arbeidet med samfunnssikkerhet. Samfunnssikkerhet etableres som begrep og framheves som et vesentlig hensyn som skal ivaretas i planleggingen etter loven. Loven innfører risiko- og sårbarhetsanalyser som et krav i alle planprosesser, og styrker dermed muligheten for å få til en tryggere arealbruk og samfunnsplanlegging, med robuste lokalsamfunn som det endelige mål. Med ståsted i et samfunnssikkerhetsperspektiv framstår lovforslaget som meget positivt, og vil innebære en klar forbedring på området.

Forurensning og avfall

Fylkesmannen er positiv til utvalgets hovedkonklusjon om å legge til rette for i større grad å benytte plan- og bygningsloven til å forebygge og regulere forurensning av lokal karakter. Fylkesmannen i Nordland har i de senere år gjennom innspill og veiledning i reguleringsplanarbeid lagt til rette for å ivareta visse forurensningskrav i planbestemmelsene. Dette gjelder bl.a. forurensning fra massetak, skytebaner og motorsportanlegg, men også krav knyttet til håndtering av forurenset grunn og mudring og utfylling i områder med mulige forurensete sedimenter. Vi har likevel begrenset erfaring men hvordan praktisk oppfølging og tilsyn med virksomhetene fungerer etter pbl.

Selv om Fylkesmannen er positiv til å behandle visse typer forurensning etter pbl er vi også opptatt av at endringen ikke må innebære en reell svekkelse av forurensningsloven. Vi oppfatter generelt at forurensningsloven er en ”dynamisk og sterk” lov bl.a. gjelder dette myndigheten etter kapittel 7 om ”Tilsyn med forurensninger og avfall”, §§ 49 ”Opplysningsplikt” og 51 ”Pålegg om undersøkelse”. Utvalget har også drøftet hvordan forurensningslovens bestemmelse i § 18 om endring og omgjøring av tillatelse kan ivaretas etter pbl, og sier at slike endringer bør være mulige gjennom endring av plan. Dette vil slik vi ser det, være et mer ”tungrodd” regime enn bruk av forurensningslovens § 18, hvor slike vedtak kan fattes administrativt med bakgrunn i direkte delegering av myndighet. Det bør legges stor vekt på å finne praktiske og håndterbare løsninger som bl.a. gir mulighet til å endre visse typer vilkår (for eksempel driftstid, avbøtende tiltak m.v.) uten formell planbehandling.

Med hilsen

Roar Arne Kvitvik (e.f.)
avdelingsdirektør

Jan Kristian Tangstad
rådgiver

Saksbehandlere:	Jan Kr. Tangstad,	Kombe
	Egil Johansen,	Kombe
	Svein Einar Stuen,	Miljø
	Sten Bruaas,	Miljø
	Marit Røstad,	Land
	Ivar Aanerød,	Adma